

**ОСОБЛИВОСТІ ПАТРІОТИЧНОГО ВИХОВАННЯ МАЙБУТНІХ
ДЕРЖСЛУЖБОВЦІВ В УМОВАХ ГІБРИДНОЇ ВІЙНИ**

Патріотизм є важливою складовою особистості державного службовця, що обумовлено характером його діяльності та визначається як один із провідних принципів, на яких будується державна служба в Україні. Особливої гостроти проблема патріотичних орієнтацій держслужбовців набуває в умовах боротьби України за свою незалежність проти військової агресії Росії, що надзвичайно актуалізує необхідність патріотичного виховання майбутніх держслужбовців в процесі їх професійної підготовки у ВНЗ, прищеплення їм мотивації щодо виконання службових і громадянських обов'язків. Складність проблеми полягає у тому, що прорахунки в державній політиці та доступ студентів до різноманітної інформації, яка носить діаметрально протилежне смислове наповнення і часто цілеспрямовано використовується для руйнації патріотичних орієнтацій в їх свідомості.

Саме цей важіль впливу на свідомість громадян України активно використовує РФ, застосовуючи широку палітру концептуалізованої антиукраїнської проблематики локального і глобального характеру. Серед найбільш «чутливих точок», на які здійснюється особливий тиск російської пропаганди, є наступні: 1) дискредитація ідеї української державності через викривлення української історії; 2) спростування факту існування окремого українського етносу; 3) руйнування уявлень про наявність української самобутньої мови, ПЦУ та культури. Це саме ті семантичні маркери, які лежать в основі формування почуття національної і культурної ідентичності та жаги політичної боротьби за становлення власної держави, і проти яких націлена Нова військова доктрина РФ, затверджена В.Путіним у грудні 2014 року. Документ передбачає посилення інформаційного впливу на українців, що має на меті підриг історичних, духовних і патріотичних традицій в області захисту вітчизни. Результатом має стати зміна зовнішньополітичного курсу держави, розбалансування системи державного управління, економічний і політичний колапс, підриг бойового духу ЗСУ, дискредитація ціннісних основ української державності, деукраїнізація українського соціального простору, масова дезінформація суспільства, депатріотизація структур державної служби.

На жаль, українська держава досі не сформувала концептуальних позицій патріотичного виховання, чітких механізмів протидії інформаційній агресії РФ, та й патріотичне виховання поки що не набуло вигляду цілісного

законодавчо визначеного механізму системної і цілеспрямованої взаємодії органів державної влади, місцевого самоврядування, навчальних закладів, інститутів громадянського суспільства та громадян.

Тому цей напрямок роботи повинний залишатися одним із пріоритетних у тому числі і в процесі підготовки майбутніх держслужбовців, для яких патріотизм базується на взаємозв'язку професіоналізму і моральності. Адже професіоналізм державного службовця є передумовою його сумлінного виконання своїх обов'язків, пов'язаних з реалізацією політики держави та служінням своєму народові, а моральна складова – міцним регулятором його професійної діяльності, та спробам протидії корупції, дискредитації тощо. Під час війни це означає здатність проводити всі рішення держави, спрямовані на укріплення обороноздатності країни і спроможність протистояти агресору в політичній, військовій, економічній, інформаційній тощо сферах, забезпечувати міцний зв'язок між державою і громадянським суспільством, проявляти турботу про громадян, приділяючи особливу увагу учасникам бойових дій, волонтерам, ветеранам, постраждалим від війни, вразливим категоріям населення.

Виходячи з цього, основними напрямками патріотичного виховання студентів можна вважати: 1) розвиток високого професіоналізму, що ґрунтується на глибокому усвідомленні патріотичного призначення держслужбовця, який керується в своїй діяльності положеннями базових нормативних документів України та виступає продовжувачем традицій української державності; 2) акцентуація уваги на осмисленні (дослідженні) різних аспектів професійної діяльності держслужбовця під час гібридної війни; 3) формування наукового світогляду, що спирається на прогресивний теоретико-методологічний історичний досвід і сучасні досягнення вітчизняних і зарубіжних вчених, синтез соціогуманітарних і спеціальних знань; 4) прищеплення навичок самостійного, творчого і критичного мислення, вміння працювати в інформаційному сингулярному полі, відділяючи правдиву інформацію від фейкової; 5) розвиток у студентів мотивації, спрямованої на підготовку до захисту української держави, соціальної активності; 6) широке залучення студентів до активної участі у національно-культурному відродженні українського народу, розвитку традицій та національно-етнічних особливостей; 7) укріплення співпраці студентів з громадськими організаціями, діяльність яких спрямована на зміцнення обороноздатності держави, допомогу воїнам ЗСУ, ветеранам та громадянам, постраждалим від війни.

Це здатне синтезувати в патріотичних орієнтаціях майбутніх держслужбовців любов до свого народу, своєї Батьківщини, своєї держави.